

det Hele, som forøvrigt efter hans Mening var meget vanskelig. Jeg maa tilstaa, at faaledes er ikke Mindretallets Opfattelse. Vi have været enige med Flertallet i, at man i det Hele saa vidt muligt burde støtte Statsrevisionen, hvis store Betydning Mindretallet anerkjender lige saa fuldt som Flertallet, idet den er det eneste og sikreste Middel, Rigsdagen har til at skaffe sig fuldstændig Klarhed ikke alene over, hvorledes de forskjellige Bevillinger paa Finansloven blive anvendte, og om de anvendes i de Diemed, hvori de ere givne, men ogsaa over, at de anvendes paa saadan Maade, at det kan siges at være i Overensstemmelse med Statens Lær. I den Henseende er der altsaa fuldstændig Enighed mellem Udvalgets Medlemmer. Det er mig nu ikke bekendt, at Statsrevisionen, faaledes som udtalt af den ærede Ordfører, skulde være ligesvem ængstelig for at gjøre Indstillinger. Jeg har i flere Aar været Medlem af det Udvalg her i Thinget, der har behandlet Statsrevisionens Betænkning, og saa vidt jeg har kunnet opfatte Sagen ved at gjenneingaa disse Betænkninger, har Statsrevisionen tværtimod været meget nøieregnende med at gjøre Indstillinger, forsaavidt der var nogen Anledning til at gjøre det, og saa vidt mig bekendt er den ogsaa altid bleven støttet i sine Indstillinger. Der er heller ikke her Tale om ikke at støtte den paa samme Maade. Mindretallets Grund til ikke at ønske den af Landstinget vedtagne Indstilling forandret er for det Første den, at vi ikke kunne indse, at der er nogen væsentlig Forskjel mellem de to Indstillinger, ialtfald ikke overfor Statsrevisionen. Der udtales i Landstingets Indstilling en vis Anerkjendelse overfor Marineministeren, for hvad der er gjort ude paa Bæstet, men ikke for hvad der skal gjøres derude; man udtaler sin Anerkjendelse af, at Ministeren har bestræbt sig for at bringe Orden tilveie derude, og det har ikke forekommet Mindretallet, at deri laa noget Præjudicerende for Statsrevisionen. Paa den anden Side er Landstingets Indstilling igjen i en vis Forstand strengere overfor Bæstet end Statsrevisionens, saa det forekommer mig, at det One opveier det Andet. Det, som imidlertid for Mindretallet har været Hovedgrunden til ikke at fravige Landstingets Indstilling, er, at vi staa sandsynligvis lige ved Samlingens Slutning, og naar vi her vedtage en Forandring i disse Indstillinger, som endnu skulle undergaae en Behandling her i Thinget og derpaa sendes tilbage til det andet Thing, saa er der neppe nogen Sandsynlighed for, at det vil lykkes at tilendebringe Sagen i denne Samling, hvilket vi ikke have troet rigtig, da det er noget saa Ubetydeligt, hvorom det her dreier sig. Naar man ser hen til de Udtalelser der ere fremkomne i det andet Thing netop fra den Statsrevisor, som specielt har havt med denne Sag at gjøre, saa fremgaar det deraf, at han har fundet

sig fuldstændig tilfredsstillt ved den Affattelse, Indstillingen endelig fik; han har allerede ved Sagens 1ste Behandling, da det blev antydet, at man muligvis vilde kunde enes om en Indstilling i den Form, hvori den endelig blev vedtagen, erklæret sig fuldstændig tilfreds dermed og gjentaget denne Erklæring, da Indstillingen endelig forelaa ved 2den Behandling. Mindretallet kan derfor ikke forstaa, at der ved Vedtagelsen af Landstingets Indstilling usforandret gjøres Noget, hvorved Statsrevisionens Stilling paa nogenjomhelst Maade præjudiceres eller kræntes, og derfor have vi ikke kunnet slutte os til Flertallets Forslag om at forandre det 4de af Landstinget vedtagne Indstillingspunkt. Jeg skal gjentage, at vi ikke kunne se den ringeste Svækkelse af Statsrevisionens Stilling og Betydning dert, at man paa faa sent et Aar af Samlingen fastholder den Indstilling, der er vedtagen i det andet Thing, og som fra alle Sider har været anerkjendt som fyldestgjørende ogsaa ligeoverfor Statsrevisionen.

Sad: Jeg vilde gjerne tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til den ærede Ordførers Udtalelser, og jeg skal derved komme til at berøre alle de Punkter, som han omtalte. Det første Punkt, som den ærede Ordfører omtalte, var den Stilling, som Statsrevisionen var i, naar den, som ikke saa sjældent var Tilfældet, manglede Oplysninger og ikke med tilstrækkelig Beredvillighed og Hurtighed kunde faae disse fra Administrationen. Da jeg selv i en Række af Aar har været Statsrevisor, kan jeg ikke Andet end interessere mig særlig for dette Spørgsmaal, og jeg skal da udtale, at, idetmindste hvad enkelte Administrationsgrene angaar, er det fuldstændig rigtigt, at Statsrevisionen ikke altid møder den Beredvillighed med Hensyn til attraaede Oplysninger, som den med Rette maa gjøre Krav paa. Jeg har altsaa i Almindelighed fuldstændig Sympathi saavel for Statsrevisions Befalget som for Udvalgets Ønske om at støtte Statsrevisionen i dens Bestræbelser for at faae klare og udtømmende Oplysninger. Men jeg vil dog tilføie, at jeg tror, at, netop naar man staaar paa dette Standpunkt, maa det anses for vigtigt, at Statsrevisionen forstaaar at begrænse sine Krav paa saadan Maade, at den ikke gjør Fordringer, som fornuftigvis ikke kunne opfyldes eller som staa i Strid med tidligere Sædvane, eller kommer med Befalget, hvor den ikke har nogen Anledning dertil, og jeg vil da tillade mig at udtale, at der er et Punkt i de af Udvalget fremdragne Forhold, hvor jeg er overbevist om, at hverken Statsrevisionen eller Udvalget har Ret i sin Udtalelse. Jeg sigter hermed til § 22 B. a, nemlig til de Udtalelser, som ere fremsatte i Anledning af udbetalte Lønninger til Sekondlieutenanter. Man har her paa en Maade blandet to Ting sammen, som i og for sig ikke have Noget med hinanden at gjøre.